

Pietro Vierchowood i una orella

Un relat de: [Gica Casamare](#)

Al costat de Pietro Vierchowood hi havia una orella.

Envoltats pel sacseig del tren, ell mirava per la finestra els camps que passaven a gran velocitat per la finestra. L'orella escoltava música, restava immòbil.

Pietro va moure sense voler el seu braç, tot tocant la companya de viatge, aquesta restà immòbil. Estava ben adormida, tot escoltant, amb un auricular, una dolça veu.

Vierchowood, va clavar la mirada a la finestra, però, ara, no es fixava en els camps sinó que intentava veure el reflex de l'orella.

Tot i intentar-ho no aconseguia veure-la reflectida al vidre. Vierchowood va agafar aire, tancà els ulls, relaxant-se, com quan havia de llançar alguna falta o penalty. Obrí els ulls i es disposà a mirar la seva companya de viatge.

Ella restava amb una immobilitat trencada per una respiració serena i profunda. L'orella tenia un pavelló auditiu amb admirables corbes, molt sensuals, amb les sinuoses serralades cartilaginoses que mig ocultaven el forat íntim de l'orella. L'ex-lliure del Calcio s'aturà en aquelles formes tant suggerents, per anar baixant la mirada cap a baix on un tendre i carnós lòbul posava fi a aquell òrgan auditiu tant magnífic, amb la companyia d'una arracada amb petites incrustacions de zafir.

Amb el colze, Pietro intentà tocar la pell de la seva acompanyant de viatge. Quan tastà el tacte la pell se li eriçà com quan saltava a jugar les moltes finals que va perdre. El cor se li accelerà. Volia demanar-li una cita, on vivia, quina música li agradava escoltar, quants fills volia tenir... De sobte, la por li prengué la boca, segellant-la, i el braç, apartant-lo.

La situació el dominava, com quan la final de Wembley, la pilota el dominava.

S'aixecà, el tren arribava a una estació. No era la seva destinació, però, de nou, deixaria perdre un tren de la seva vida.